

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA GADA SENMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

DESDE EL CENTRO.

¡Camas ajudeume!

L' ISTIU.

Desde que 'l mon es mon, hi há entaulada una discussió que no s' ha resolt encare: es una cosa semblant á la felicitat del poble ó á l' extermíni dels carlins, que per mes que 's busqui, no 's troba may.

Aquesta discussió 's pot resumir com totas las del mon en una concisa pregunta:—¿Qu'és millor? L' hivern ó l' istiu?

Un calavera 'ns respondrà:—L' hivern, per que fá mes vetlla. Una polla:—L' istiu, perque 's pot anar mes escotada. Un rich:—L' hivern, perque tinch mes gana. Un pobre:—L' istiu, perque tota cuca viu. Y per tothom generalment á l' hivern es millor l' istiu, y al istiu es millor l' hivern.

¡Flaca condició de la naturalesa humana! Desitjar sempre lo que no 's té! Per xó desitjo jo ser milionari.

Un químic ab motiu d' aixó y pera acabar de una vegada aquestas eternas discussions, proposava l' idea de barrejar los tres mesos de hivern ab los tres d' istiu y constituir així una primavera de tot l' any. Lo pensament prou era bò; pero tractant de realisarlo vá tornarse boig, y com que 'ls boigs no senten tant las variacions del temps, deya en lo manicomio: "Ja ho he trobat!"

***
L' istiu está representat per una xicotassa morena, de galtas rodonas y de ulls vius y lluents, coronada de fruyts.

Alerta á deixarse seduir, que ja saben que un excés de fruita fá mal de ventre, y consideréu qué tal los faria la fruita procedent del front y de la perfumada caballera de una xicotota com aquesta.

En cambi l' istiu es un temps mes bíblich que 'l resto del any. ¡Y saben perqué? Per alló del Génessis:—Guanyarás lo pà ab lo suor de ton rostre. Si senyors: y 'ho creurian que hasta escribint un article d' istiu, un article á la lleugera, estich suant com un camalich, que porta á sobre 25 arrobas de pés?

***
Al considerar un home la calor que fá, comprén la displicencia dels americans. y 'l moviment pausat de las americanas: no 'ns referím á las de carn y ossos y pell de color de canyella, sino á las que 's ballan.

Ab un istiu continuataquí en Espanya, aviat pendrian carta de naturalesa alló de gronxarse en una hamaca sota la copa de un arbre, mèntris un negret nos ventaria las moscas ab un vano de palma. Ja saben qu'Espanya es la terra de la ganduleria.

¡Quin gust que donarian las oficinas del gobernu, plenes de hamacas y d' empleats gronxantse tot fumant cigarrillos! Aixó últim ja 's véu; pero lo primer no s' ha establert encare.

Aixó 'ns porta de la mà á descriure una escena americana, que 'ns dará una idea de lo que seria Espanya, baix lo domini de un sol tropical, puix l' escena passa en Cuba, terra espanyola, soleyada del modo indicat.

Donya Panxa está ageguda en una hamaca, y l' hi penja, mentres se gronxa, un rich morador de crespó. Un cadellet de ayguas, hi juga segunt lo moviment de la hamaca, y la criolla, sens' esma de replegarlo, crida ab aquella véu suau com lo café ab llet:

—Benita, Benita.

—Qué manda mi niña? respon una neguita tot sortint.

—Dile zape al perro, exclama aquella ab véu de horxata de xufias.

L' esclava remedant á sa mestressa y dirintse al gos:

—Zape... zape...

La criolla al veure que 'l cadell no 'n fá cas, exclama ab mes dulsura que may:

—Díselo con ràbia, díselo con ràbia.

Y entre 'l «zape... zape...» de l'una y 'l «díselo con ràbia,» de l' altra, lo gosset s' hi vá adormir.

***
L' istiu es lo pare de las epidemias, de l'hi-

drofòbia, dels mosquits, y de las xinxes, especie de quarteto que no té res de agradable ni de armoních.

Recordo que quan estudiava física, lo catedratic vā dir un dia:—«Los cuerpos se contraen con el frío y se dilatan con el calor.» Ab grans esperansas vaig esperar l' istiu: un cop arribá aquest, en lo balcó de casa que hi batlo sol com la guerra civil bat sobre la pobre Espanya, vaig deixarhi una pesseta, l' única que tenia, ab l' esperansa de que dilatantse, a lo menos se 'm tornaria un duro. Pues 'ho creurian, que quan vaig anarhi al mitj dia per veure lo resultat de l' operació, no sols no s' havia tornat duro y ni sisquiera pesseta columnaria, sino que ja no vaig trobarhi res?

Un vehí mèu me l' havia pescada ab un baseton untat, de pega en un dels seus extremos.

Veus' aquí com si no vā dilatarse per mí, vā dilatarse per ell al menos.

**
«Al istiu tota cuca viu» diu lo ditxo qu'hém mencionat mes endavant; pero com que 'ls homes no som *cucas*, sino *homes*, d' aquí que 'l ditxo no resi res ab nosaltres.

Que visqui un carlí 's comprén, perque 'l carlí es cuca y *cuca-fera* y tot.

Pero que visqui un periodista en los temps d' are, aixó ja casi es miraculos. ¿Ho fará que 'l periodista es home y 'l carlí cuca?

**
Y no 'ls dich res mes sobre aquest particular, porque ja que som en un temps de tanta calor, conto que no 'ls fará res que s' acabi aquest article així... á la fresca.

P. K.

Lo governador de Leon vā obligar als catedratichs de aquell Institut á anar á guanyar lo jubileu.

Un governador així inspira serios cuydados.

¿Qui'ns assegura que un dia no se l'hi antoixi manar que tots los catedratichs del Institut se fassan la corona?...

¿No ho veuen, are que mala qu'era la llibertat d' ensenyansa?

Ha sigut suspesa «*La España Católica*»

Quan torni á surtir de segur qu' estarà tant cremada, y formulará tals protestas contra 'l gobernu, qu' en lloc de «*España Católica*» serà «*España protestant*.»

Diu que 'ls moderats acceptan lo sufragi universal sols per aquesta vegada, milicia nacional y hasta certa llibertat de cultos, mèntris cada hú á casa sèva adori al Dèu que mes l'hi sembli.

Com en l' oposició combatian hasta la sombra de aquestas tres ideas, bo es mirarlos tot rihibit y dirlos:

«*El pintar no es como el querer.*»

¡Pobres moderats! Ja podéu saber de nadar, si una corrent se'us ne porta!...

A Valencia vā haberhi un motí al veure 'l poble á alguns dels oficials rendits á Cantavieja, passejarse desvergonyidament per la ciutat, ab la boina y l' uniforme.

Los soldats han sigut embarcats, mèntris als *gefs* se 'ls permet triar lo punt de la sèva residència.

Lo poble s' amotina. ¡Qué tonto! Mes valdría que procurés ser *gefe* sempre y may soldat per res del mon.

A Tortosa s' está armant una ronda ab lo nom de «*Contraguerrilla de la pau*,» composta exclusivament de carlins presentats á indult.

¿Quin efecte 'ls faria un remat de llops esquilats?

Donchs aquest es l' efecte que 'm fá la *Contraguerrilla de Tortosa*.

Aquesta setmana passada 'ls carlins l' han ballada d' alló mes bonich.

Al Nort, frente á Vitoria, gran victoria. Lo coronel Contreras conquista sobre 'l camp de batalla lo grau de brigadier rebatense ab 80 caballs sobre quatre batallons carlins, tres vegadas consecutivas, y destrosantlos complertament.

A Catalunya l' infatigable Arrando dona una tunda á totes las faccions reunidas davant de la Junquera.

Y á Aragó, en Delatre en menos de dos dias espolsa tres vegadas l' esquena á n' en Dorregaray.

¡Que se repita!

Lo germá del Terço vā entrar á un santuari de Alemania, y quan lo govern prussiá 's disposava á pescarlo, vā tornarse'n cap á Austria á corra-cuya.

¡Pobres prussians! Y donchs que 's creyan? Déu nos ne guart de un carlí quan fuig.

Las juntas carlistas de Viscaya han acabat com lo Rosari de la aurora, aixó es: á garrotadas.

Está vist: del árbol de Guernica se'n treuen uns bastons molt cayos.

Una pregunta té sempre una resposta.

Donchs llegeixin lo que segueix, y veurán que hi ha excepcions per alló de que es Espanya lo país dels vice-versas.

¿Quán se acabará la guerra?

¿Quán se pagará 'l cupó?
Lo qu'és aixó en esta terra
no te pas contestació.

Extracte de la última carta de D. Joan Mañé y Flquer á D. Antoni Cánovas del Castillo:

Primerament: Que 'l dia de lo de Molins de Rey, hi havia en la Rambla grups atiats per *laborants* carlins, exagerant los desmans dels facciosos y excitant los ánims á pendre venjansa sobre 'ls presos carlins de Montjuich. *Reparan* quins *laborants* mes ximples, excitant á la gent perque 'ls hi dongui un jaco?

Segon: Que 'l desastre de Molins de Rey y 'l convit de la Presidència, varen fer un gran contrast. *Aixó si qu'és veritat!*

Tercer: Pero que 'l poble no té dret á queixarse, perque ell també vā-anar als Toros.... Pero Sr. Mañé *ignora* que també vā anarhi la autoritat *competente* que presidia la corrida, y 'ls redactors de casa sèva pera resenyarla?

Quart: Qu' es una llàstima que l' esperit de nostre poble estiga tant decaygut, siga tant poch viril, tant disiplinent, tan apàtic.... Pero Sr. Mañé *no* véu que si s'engresca una mica, tém que no l'hi surti vosté al diumenje, y me l'hi planti qu' es un laborant carlista?..

Per mort de Dèu, si no sab escriure cartas á n' en Cánovas del Castillo, tórniles á escriure á n' en Cándido ó á n' en Bonifaci, que aixó era mes distret.

Lo resultat de tot lo que diu es que alguna cosa l' hi fá mal, y no sabém qué. *Nos ho sabrá dir un dia?*

Ja fá algun temps que 'ls carlins detenen los trens y agafan als passatgers que 'ls dona la gana.

Pero senyoras empresas *no* diuen que 'ls pagan?

Y *donchs* perque 'u consenten?

Paraules del Brusi:

«Actualment en lo Centro y en Catalunya los carlistas no poden ni deuen considerarse mes que com un bandolerisme en vasta escala.»

Creyém que 'l Brusi condemnará tots los indults que d'aquí en avant se donganán 'aquests bandolers.

LLETRETA.

Jamay en cosas agenes
m' he volgut embolicar,
puix seria gatejar
pèl que no es mèu darmes penas.
Que un bon Jar porti cadenes,
que 'l carlif als liberals torri,
que á casa 'l vehí s' ensorri,
jo á tot la màxima aplíco:
res me fá y no m' embolico.

Que no salti qui pretén
anà a las Corts anunciadas,
sent aixís qu' en las passadas
va sè un escolà d' amen,
qui ho entén qui no ho entén.
Si ell creu qu' es un bon registre
ferse acòlit d' un ministre
é imitarlo á tall de mieo,
res me fá y no m' embolico.

Qu' un qu'espera 'l millor tall,
no veientlas prou maduras,
fassi 'l bot ab mil posturas
y escrupols de fra Gargall;

Qu' altres passin gran treball
per saber si vá ser sèva
que 's fumés ó no una breva,
tot aixó si hè ho judico,
res me fá y no m' embolico.

Qu' un qu'en tot trobava faltas
als cànídols movent lluya,
un cop girada la truya
ne surti ab las barras altas:
que no enrajoli las galtes
veuent son ridicul fiasco;
que 'l deixi tonto d' un xasco
un mossén... Jo no m'hi fieo:
res me fá y no m' embolico.

Qu'un marqués del altre dia
flamant corona lluixí
y ab son llustre resplandeixi
tota la Llibreteria.
¡Tal n' escup qui 'n menjaria!
Tal hi ha qui critiqueja,
y si parla es per enveja.
Jo no envejo ni critico:
res me fá y no m' embolico.

Qu' alsí un xibarri 'l vehinat
perce la carn, lo tabaco
y fins lo néctar de Baco
una miqueta han pujat.
Jo que no 'n surto afectat
perce à beure no acostumo
ni á menjar, ni tampoch fumo,
als crits del vehinat réplico:
res me fá y no m' embolico.

Que s' esclamin aquells mansos
que prengueren papé al alsà,
de que fou un' alsà falsa
en profit de quatre gansos.
¡Que 'm venen á mí ab romansos!
'l alsà, aixó tothom ho sab,
fou deguda al tenir drap,
perce tenint drap... j'm' esplico?
Pero, res, *no m'embolico.*

Tant me fá á mí que Inglaterra
se las piqui ab Alemanya,
com que aquí per plà y montanya
segueixi encesa la guerra.
Per curá 'ls mals de la terra
(que may cap mal es etern)
prou que tenim bon govern:
y si no es tal com indicó,
res me fá y no m'embolico.

TARAVILLA.

Una pregunta curiosa:

—¿Perquè se 'n diu porta de D. Carlos á la que hi há entre la Ciutadela y 'l mar?

Resposta:

—Perque es la porta que conduceix al cementiri.

Una ronda carlista manada pèls germans Plasserts se n'ha endut de Benifallet mil arrobas de garrofas.

Qualsevol creuria que se las van menjar, pues no senyors.

Per una de aquellas circumstancies que no s'explican, se las van vendre.

A. P. TRENS.

SONET.

Veurás negre lo mon lo jorn que trona,
veurás arrupideta al niu l' aucella,
veurás com ne tremola la ponsella,
oirás com per los monts lo tró ressona,
veurás com en la roca esclata l'ona...
veurás ab amarch plor tal maravella,
veurás com se somou l' alsina vella
perque de l' ardent llamp ab plor s'adona.

Es lugubre, es molt trist, fins es terrible
lo mon, quan cruel l' assola la tempesta
quants plers ne torna plors la tempesta!

Parlar d'això jo y riure no es possible:
per xo l' ànima plora, 'l cor trist resta,
pues com lo mon, Paulina, estich TRONAT.

CATANI.

Los carlins de 'n Miret varen anar á Amer
un de aquests días.

Allí se 'ls vá fer entrega de brusas y morrals.

Varen atmetre las primeras y negarse á
acceptar los últims.

—Sabent per qué? No hi atinan?

Perque de morrals ja 'n son prou ells.

Pérula ha substituítá 'n en Mendiri, en lo
mando de las tropas del Terso.

Pérula, avants de ser cabecilla, feya de notari en Corella.

Ja 'u veuhens, un notari!... Qualsevol diria
que la causa del Terso, está á punt de otorgar
testament.

Arriba una columna á un poble de fora.
Un soldat que xampurreja 'l catalá, diu
dirigintse á la noya de la casa ahont se allotja.

—A ver noya enseñame la cama.

La noya, cridant:

—Ay mare!

La mare, al sentirla:

—Qué hi ha?

—L' allotjat me diu que l'hi ensenyí la
cama.

QUINA LLÀSTIMA!

¡Oh nineta, la hermosa nineta!...
¿qué ploras? ¿qué't dol?
De que vé aquest fatal desespero
que causa ton plor?
Tos ullots son dos fons, dos rieras,
dos rius de amargar,
y de dia y de nit sempre ploras
sens gens de consol.
Son tas galtas dos camps de rosellars
perdents lo color,
perce l' ayqua que 'ls rega no es bona
ni mica ni molt.
Los tèus llabis tant sols se bellugan
plorant ab dolor,
y tu cridas morena nineta....
¿qui causa ton dol?
¿Es pot ser que inconstant de paraulas,
perjur y traidor,
t' ha deixat per un' altra hermosura
lo téu aymador?
¿Es potser que 'l canari que guardas
en ton menjador,
foradant la gabieta per l' ayre
ha près lleuger vol?...
¡Oh nineta, la hermosa nineta,
¿qui causa ton plor?
—Si ho sabessis, Simon, si 'u sabessis...
se m'ha mort lo gos!

SIMON LAS EQUIS.

SEMBLANSAS MOLT ESTRANYAS.

En qué se sembla un dipòsit de ví ab un
quan tréu saliva? —En que es-cup.

—Y una madrilenya ab un quan evita un perill? —En que es-capa.

—Y las donas estant de visita ab los sastres no
tenint feyna? —En que re-tallan.

—Y una jeressana ab un quan està massa en-
fadat? —En que es-bota.

—Y finalment quina semblansa tè un pintor
al acabar un quadro ab un dropo? —En que re-
toca.

Qu'en aquests moments hermosa
no sigas carlista, ho sento,
que també t' atacaria
com ho fan are, pèl Centro.

L. T. C.

Si han passat pèl carrer de Carretas, de se-
gur que haurán vist un rétol ó lletreiro que diu
copiat á la lletra:

—GanGa
se compran Y venden calzados Usados Y ce
Mudan GoMas á las Botinas Y reMiendan toda
clase de calZados.

Ab això vejin, ab tanta barreja i qui anirà
descals?

—Se n' ha haurá anat lo rectó
¡eh! senyora Majordoma.

—Si senyor, fá poca estona
que ha martxat á la facció.

Lo mestre de sempre:

—Noy: ¡Sabrias dirme quantas són las dar-
rieras del home?

—Si senyor: son quatre.

—Bravo: ¿quinas son?

—Clatell, esquena, ancas y talons.

—¿Qué dius ximple?

—Si senyor ó sino gíris del darrera.

Lo célebre Miret está á punt de casarse.

Aquest fet ha motivat una bonica cobla que
s'canta en lo Tívoli, durant la representació
de la sarsuela «Micos», que de pas hém de con-
signar que ha sigut molt bùn rebuda.

Diu així la copla, si no recordém mal:

—Si fos gobern á las donas,
» las enviaua —cap als carlins,
» segur farian mes feyna
» que tots los gefes —mes aguerrits.
» O sino probas al canto
» que ja saben tots vostés
» que are una vilafranquina
» ha cassat á n'en Miret.»

CANTARELLAS.

Raspeta del front seré,
veig que martxes molt lleugera,
digam serafí d' aygüera
¿quan fá que no has menjat re?

V. R.

Si en l' any hi há abrils y maigs,
mars y febrés també hi há;
vull dir que totas las nenas
no semblan totas miralls.

M. DE F.

Tu dius qu'ets molt filarmónica:
axió m' agrada, està bé:
si sentissis com me cantan
á n' ami sempre 'ls budells.

A atiparme de costellas
á ta casa vaig anar,
mes ayl vá venir ton pare
y no sè ahont las vaig deixar.

B. P.

Sucré roig, tortell, garlanda,
coca ensuerada, confit,
enciamada, confitura....
te deya un lleplantse 'ls dits.

K.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ENTOS

L' altre dia vaig veure á un home de pés—diguéuli camàlich—que gastava una capsa de mistos, buscant alguna cosa que havia perdut en un portal.

Al entrar:—¿Qué busquéu? l'hi pregunto.

—Un misto que m' ha caigut.

—Y per buscar un misto gastéu tota la capsa?

—Oh, senyor, es precis fer aculumias.

Una dona molt capritxosa, deya al seu marit que ja n' estava fins al cap de munt.

—Lluís, me deixarás anar á las firas de Valencia?

—No.

—Home, per Déu, es una ganga: hi ha billets de ida y vuelta que son molt baratos.

—Pues per xo no vull que hi vagis.

—Perque son baratos?

—No, sino perque son de vuelta: quan n' hi haja que no tornin, llavors avisam.

En lo cementiri de un poble d' aquests alredors varem llegirhi:

—Aquí se entierran tan solo los difuntos que viuen en este pueblo.

EPIGRAMAS

Deya un pintó á D. Pasqual
mentres l'hi feya 'l retrato:
—Jo també pinto barato
tota classe de animal.
—Déu costar molt mes de fé
que 'l de qualsevol persona.
—No senyor, cá!... Ab una estona
no he pintat lo de vosté?

S. L. E.

Dos homes morts y abrazzats
plens de sanch y ab la mà armada.
¡Quin' hora tant desgraciad!...
—No 'n féu cas: eran cunyats.

J. C.

De son negoci en Pau Prunas
diu que menja... y tréu comunas!

A. F. O.

Sempre renyeixo ab lo sastre
per la qüestió de preus,
y á sé que soch d' aquells homes
que per pagar may dich res.

V. DEL G. C.

Havia acabat de ploure
y ua petrimetre, un dandy,
als peus de vosté senyora
tot despedintse va dir.

Dona un pas, se torsa, ab gracia
rellisca y molt bona nit!
cau als peus mateixos d' ella...
—Aquests si que 'u fan al viul...

K.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat endavinallas ó xaradas dignes d' insertarse los ciutadans Kpeopeafog, A. S. Ll., Dos paraygas foradats, Un novici, Pau Pi Plà, Taujanot, Xich de cal E. Dimonis, Còmich d' Horta, Frare-Ilech, y Dos sibochs.

Las demés que s' han remés y'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadà Gall escuat. Insertaré un epígrama.—Un podre home. Si no hi hagués fiscal, ja aniria bastant bè.—F. Ribas. Insertaré un epígrama.—D. B. B.—Y 'ls seu primer: lo restant no.—J. Meix. Ja'ns ho havia enviat: los epígramas també anirán.—Petit Cuxart. Y un dels de vosté arregladet. B. M. O. igual que alguna coseta de lo que 'ns envia.—M. M. y R. No insertarem mes que la última cantarella.—A. S. y Ll. Hi anirà un epígrama.—Pau Pi Plà. Y una cantarella de vosté.—Pau Bota. La séva pregunta també.—Perico Matalassé. Envihi forsa: lo de aquesta setmana bè.—Lau ti-

bí Crospis. Se pot arreglar alguna cosa á mes de lo que ja haurá vist.—Poca carn. Gracias perque pensa ab nosaltres: inútil es dir que insertarem lo que 'ns envia.—J. de M. De vosté res mes que lo que ja haurá vist.—Ciutadans Gall inglés, Colorista etc., Tana de Reus, Un Pintaire. Un Tió, Antí C., Dos peixels, Un expòsit. Un estudiant de heus, Tirinaninonas, Llopant, Esquita Burros, Enrich Xarau, Admirador de la L., Tenorio de Terrat, Prosaia catalá, D. Crispín y C. Estripa-quentos, Somia truitas, Un Urgellés, Roda socas, Dos sibochs, y Felip Serracana. Aquesta setmana no v' prou b'è: un'altra mîrinx mes.—Frare-Ilech. Insertaré algun epígrama.—Kpeopeafog. Idem casi tot lo que 'ns envia: la poesia última es fluixa.—Dos paraygas foradats. Aprofitaré les fugas.—Un novici. Y 'ls anagramas de vosté.—Taujanot. Y de vosté casi b'è tot.—Xich de cal E. Dimonis. Idem una gran part de lo que 'ns envia.—Còmich d' Horta. Hi anirà'l salt del caball. Mort de fam. Hi anirán los quentos.—Sabir. Lo de aquesta setmana revela molt bonas disposicions: aprofitarem alguna cosa.—Pere Cistellé. Quan lingüem lo motiu compost, llavors podrà anar.—G. L' article los ulls ja' tenim escrit: pero de un'altra manera. J. G. Està millor le sonet: acabaré de arreglarlo quan nos vagui.—S. M. y M. Lo de aquesta setmana no es nou.—Dos flautins destrempts. Aprofitaré l' epígrama.—Cap de Timbal. Y 'l quènto de vosté.—Un de Reus. Lo propi que 'ls seu geroglifich.—A. de la Figue. Hi anirán epígramas y un epitafi.

7 y 11° Admirador de la L.: menos las 3, 4, 5 y 6, A. de la Figue: las 1, 2, 6, 8, 9 y 10, Dos sibochs: las 1, 2, 4, 6 y 9, Roda socas: las 6, 9, 10 y 11, F. Serracana: las 6, 9 y 10, Dos flautins destrempts, Cap de Timbal, Tenorio de Terrat y D. Crispín y C.: las 6, 8 y 11, Manxaire: las 5 y 9, Estripa-quentos: las 8 y 9, Un de Reus: las 9 y 10, Frare Ilech y finalment no mes que la 9, Somia truitas y Un urgellés.

CALCUL ARITMÉTICH.

Un pare al morir ordena en son testament, que 'ls seu capital se reparteixi de la següent manera entre 'ls seus fills. Primerament pendrà 'l gran 1000 duros y una dècima part dels restants; després lo segon 2000 y una dècima part dels que quedin; lo tercer luego 3000 y una dècima part també, y en aquesta proporció tots los demés. Al final van trobarse tots ab igual cantitat.

—A quan ascendia la herencia paterna?
—Quans germans eran á partir?
—Quan tocà á cada un d' ells?

Dos Pilots.

TORTURA CEREBRAL.

Tenint 50 duros, ¿com poden contarse'n 100, sens anyadirnhi cap?

Dos Sibochs.

FUGA DE VOCALS.

P.ss.nt p.r b.r .n p.ll.
pl. d. p.ll. .n d.m.t.
.n p.ll.t p.ll.r p.g..
.n p.ll. .n p.ll.

Dos flautins destrempts.

FUGA DE CONSONANTS.

.a .a.a.a
.e .a a.e.a.a
.i.a e .a.a
y .a.a .e .a.a

Dos fills de Catalunya.

PREGUNTAS.

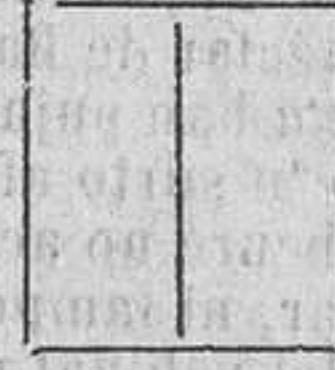
1.^a Quin poble de Catalunya dividintlo en dos parts iguals, queda reduhid una d' ellas à ré?

2.ª Quina es la planta del mon mes generosa?

ESTRIP A QUENTOS.

GERANOGRAFÍA.

La seguent figura geomètrica, mirala y veuran quatre lletres, ¿quin nom de moble pot compondre?

DESAGOGAT.

XARADA

I.
Prima-prima ho has dit tú,
y jo també:
de dos-dos jo n' he tingut,
tu no 'u sé.
No sé si 'l tres-tres t' agrada,
á mi bastant:
per lo tot no t' encaparris
y tira avant.

PERE BOTERO.

II.
La prima, la dos, la tres,
ne son com hu-tersa lletres
en plural totes: cavila
que tot hi há com aquestas.

PEPA Y LOLA.

ENDAVINALLA.

Soch entre 'ls Evangelistas
y á voltas ells dins de mi:
no sent soldat formo 'l quadro,
y cosa estranyal m' estich
en l'aire sens tenir alas,
y sens brassos ni peus, tinch
quatre caps, algunes caras
y no soch bestia jau aquí!

CATANI.

(Las solucions en lo proxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.

GUGUGUTOTO

Lo X. de CÁL ENTERRA DIMONIS.